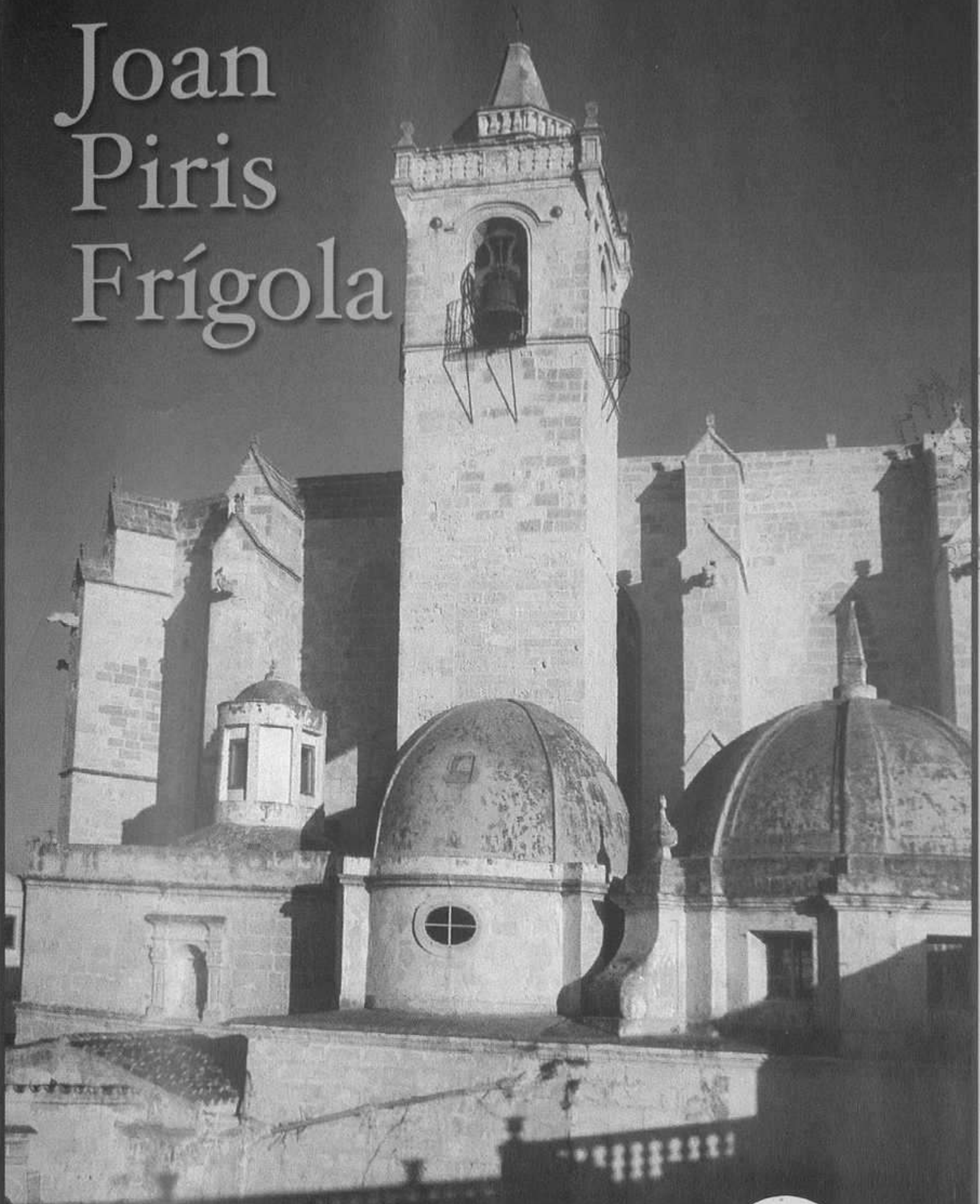

SM/R-224

*Ordenació episcopal
i presa de possessió de monsenyor*

Joan Piris Frígola

BIBLIOTECA
DIPLOMÀTICA

28 d'abril de 2001
a les 11 hores

CATEDRAL DE MENORCA

SM/R-224

BUTLLETÍ EXTRAORDINARI

BISBAT DE MENORCA

Maig - Any de 2001
Imprimeix: Editorial Menorca, S.A.
Dipòsit Legal: MH-283/1992

Fotografia portada: Cartell anunci de l'ordenació

SUMARI

Comunicat de nomenament de Mons. Joan Piris Frígola bisbe de Menorca	131
Currículum	132
Els meus primers sentiments	132
Butlla nomenament del Nou Bisbe	134
Professió de Fe	135
Jurament de Fidelitat	136
Acta de la Professió de Fe i del Jurament de Fidelitat	138
Ordenació episcopal	139
- Homilia del Cardenal Carles, Arquebisbe de Barcelona, en la Missa d'ordenació de Mons. Joan Piris Frígola	
- Al·locució final de Mons. Joan Piris Frígola, Bisbe de Menorca	
- Acta de l'ordenació de Mons. Joan Piris Frígola	
- Festa a l'església de Menorca, Ordenació del Bisbe, Mons. Joan Piris Frígola	
Fotografies	151

**COMUNICAT DE NOMENAMENT
DE MONS. JOAN PIRIS FRÍGOLA
BISBE DE MENORCA**

Ciutadella de Menorca, 1 de març de 2001

El Sr. Nunci Apostòlic a Espanya s'ha dirigit al Sr. Administrador Apostòlic de Menorca, en document mostrat al Col·legi de Consultors, en els següents termes:

“Tenc el goig de comunicar-li, en la seva qualitat d'Administrador Apostòlic de la Diòcesi de Menorca, que el Sant Pare, a fi de proveir el govern pastoral de l'esmentada Diòcesi, vacant per trasllat de l'Excm. Mons. Francesc Xavier Ciuraneta Aymí, s'ha dignat nomenà Bisbe de la Seu de Menorca el Rvd. Sr. D. Joan Piris Frígola, en l'actualitat Rector del “Bon Pastor”, a València.

La noticia d'aquest nomenament es farà pública a Roma el Dijous, dia 1 del pròxim mes de març, a les 12 hores”.

Del que en dóna fe

Francesc Triay Vidal
Canceller-Secretari

CURRÍCULUM

Joan Piris Frígola neix el 28 de setembre de 1939 a Cullera, València. Realitza els seus estudis d'Humanitats i Filosofia, i també de Teologia al Seminari Metropolità de València, com a becari del Col·legi Major de la Presentació i St. Tomàs de Villanueva. Ordenat prevere el 21 de setembre de 1963, quatre anys després es llicencia en Pedagogia i rep l'aptitud per al doctorat en el Pontifici Ateneu Salesià a Roma, on també es diploma en Catequètica. Al 1971 obté la llicenciatura en Filosofia i Lletres, en la secció Pedagogia, a la Universitat Literària de València.

Va ser vicari de la parròquia de San Fernando Rey de València al 1968, essent-ne rector l'actual cardenal Ricard Maria Carles, al qual substituï quan fou nomenat bisbe de Tortosa el 1969. Va ser promotor a Espanya del moviment un Món Millor a Madrid, i director del Secretariat diocesà, i posteriorment delegat episcopal de Pastoral Familiar a València (1979-84). Entre el 81-84 va ser director del Secretariat de la Subcomissió Família de la Comissió d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal.

Rector de diferents parròquies a València, ha estat vicari episcopal de l'arquebisbat metropolità entre el 1988-90 i 90-96, amb els bisbes Roca i García-Gasco. Des de 1996 i fins a l'actualitat era rector de la parròquia del Bon Pastor de la ciutat de València.

ELS MEUS PRIMERS SENTIMENTS

Quan nostre Senyor, a través del Successor de Pere, m'elegeix per al ministeri episcopal i m'envia a presidir en la caritat aquesta ja estimada Diòcesi de Menorca, vull compartir amb vosaltres alguns dels meus primers sentiments.

Des del 13 de febrer en que se'm va comunicar, he agraït i agraesc al Bon Déu cada dia aquesta enorme confiança i repetesc moltes vegades amb el salmista:

"Senyor, vós em coneixeu... no pretenc coses massa altes per a mi... "i també amb Ignasi de Loiola: "Preneu, Senyor, i rebeu tota la meva llibertat..."

En la meua vida sacerdotal he servit en diverses realitats pastorals i tots els canvis de destinació els he viscut com una experiència de desarrelament i disponibilitat, cosa que em va semblar sempre molt evangèlica. He pogut practicar així el que la Regla de Taizé anomenà "la dinàmica del provisional."

De bell nou se'm convida a "*davallar de la muntanya*" (com als deixebles del Tabor) i a "*sortir de...*" reproduint una vegada més l'aventura d'Abraham i encara que ara tot serà molt diferent, assumesc amb aquest mateix esperit aquest nou encàrrec en favor de l'Església de Menorca, "*amb temor i tremolor*", sentint-me home de "*llavis impurs*" com Isaïes i tants altres cridats..., però també amb molta confiança en el Senyor.

Naturalment, confii absolutament en l'ajuda de tots vosaltres: preveres, membres d'institucions de "*vida consagrada*" i fidels cristians laics. La necessit, us la deman humilment i l'agraesc amb tota la meva ànima.

Sempre he considerat que la meva funció en la vida havia de ser semblant a la de Joan Baptista. Es a dir: *anunciar i assenyalar la presència salvadora de Jesús, i convidar al seu "seguiment...* Ja en el recordatori de la meva primera Missa vaig elegir el text de Jn 1,2: "*... i la Vida s'ha manifestat, i nosaltres hem vist i en donam testimoni i anunciam la Vida Eterna que estava en el Pare i se'ns ha manifestat*".

Els evangelistes ens presenten el vertader "deixeble" de Jesús com qualcú que els segueix per això sent una atracció irresistible cap a la seva persona i no sols cap a la seva doctrina... Per això, confés que m'agradaria servir-vos més com a "*testimoni*" que com a mestre i això suposarà presentar-vos Jesús no sols amb la meva predicació sinó sobretot "*practicant*" el seu Evangeli... "*perquè tinguin Vida*" (Jn 10, 10).

Venc a vosaltres amb goig i molta il·lusió i m'agradaria ésser-vos útil com a pastor i amic. En aquests moments sent, abans que altra cosa, el deure d'esforçar-me en "*escoltar-vos*" i deixar-me envair per la vostra rica realitat, per anar cada dia coneixent-vos i estimant-vos més i millor.

Compt amb la vostra pregària i estaló per ser fidel al meu ministeri, i amb el vostre estímulo i correcció fraterna quan ho jutgeu convenient per ajudar-me a superar les meves limitacions.

Confii totes les nostres coses a la Mare de Déu del Toro perquè ens ajudi a seguir incondicionalment les petjades de "*l'únic Bon Pastor*".

Amb la meva salutació a cadascú.

BUTLLA NOMENAMENT DEL NOU BISBE

Joannes Paulus Episcopus Servus Servorum Dei dilecto filio Joanni Piris Frigola, ad hoc usque tempus in archidioecesi Valentina curioni, Espiscopo electo Minoricensi, salutem et Apostolicam Benedictionem. Vetustis documentis pietatisque insignibus testificantibus locupletatae deesse nolumus Nos Ecclesiae Minoricensi neque ultra immorari quin illi destinemus proprium Pastorem, postquam inde discessit Venerabilis Frater Franciscus Ciuraneta Aymí dioecesim Illerdensem recturus. Ad te autem, dilecte fili, mentem Nostram convertimus, quem, congruentibus virtutibus exornatum, aptum putavimus habilemque ad ministerium illud suscipiendum ac fructuose explendum. Sententiam idcirco tenentes Congregationis pro Episcopis, Apostolica de Nostra potestate, te Minoricensem Episcopum renuntiamus et constituimus, additis obligationibus et iuribus, quae cum statu tuo tuaque destinatione ad sacrorum canonum prescripta nectuntur. Espiscopalem consecrationem extra urbem Romam a quolibet Praesule recipere poteris. Sed antea fidei professionem facias oportet itemque fidelitatis ius iurandum nuncupes in nos et Successores Nostros, secundum statutas formulas, deinceps ad memoratam Congregationem mittendas. Tuam porro electionem significabis clero cohortamur tuique convenientem observantiam. Quod reliquum est, dilecte fili, priore pastoralis usu bene exercitatus supernisque adiumentis sustentatus, omnes vires tuas in novum ministerium impendere properabis, ut comunitas haec ecclesialis rectum tenens cursum saluberrimos consequatur fructus. Datum Romae, apud S. Petrum, die primo mensis Martii, anno Domini bismillesimo primo, Pontificatus Nostri tercio et vicesimo.

Joannes Paulus II pp.

Marcellus Rossetti, protonot. Apost.

(traducció)

Joan Pau, Bisbe, servent dels servents de Déu, a l'estimat fill Joan Piris Frígola, fins ara prevere de l'Arxidiòcesi de València, Bisbe electe de Menorca, salutacions i Benedicció Apostòlica.

Després d'haver destinat el Venerable Germà Francesc Xavier Ciuraneta i Aimí a regir la Diòcesi de Lleida, no volem deixar de proveir, ni retardar més, el nomenament de Pastor propi de l'Església de Menorca, coneguda per antics documents i insignes testimonis de pietat.

Estimat fill, hem pensat que tu, adornat amb virtuts adients, ets la persona apta i qualificada per rebre aquest ministeri que podràs exercir amb pro-

fit. Per això amb l'opinió favorable de la Congregació dels Bisbes, per la nostra Autoritat Apostòlica, et nomenam i constituïm Bisbe de Menorca, amb les obligacions i drets, que comporten el teu estat i destí, prescrits en els sagrats cànons. Podràs rebre la consagració episcopal, fora de la Ciutat de Roma, de qualsevol Bisbe. Però, abans has de fer professió de fe i el jurament de fidelitat a mi i als meus successors, segons les formules establertes que has de remetre a l'esmentada Congregació.

A més, notificaràs, oportunament, la teva elecció al clergat i al poble fidel, que des d'ara encomenam al teu gran fervor i a la teva adequada atenció. Finalment, estimat fill, afanya't, amb totes les teves forces, a dedicar-te al nou ministeri, perquè aquesta comunitat eclesial, mantenint el recte camí, doni fruits saludables.

Donat a Roma, vora el sepulcre de Sant Pere, dia primer de març de l'any del Senyor de dos mil un, vigèsim tercer del nostre pontificat.

Joan Pau II, *papa*
Marcel Rossetti, *protonotari apostòlic*

PROFESSIÓ DE FE

Jo, Joan Piris Frígola, crec amb fe ferma i profés totes i cadascuna de les veritats que es contenen en el Símbol de la Fe, és a dir:

Crec en un sol Déu, Pare totpoderós, Creador del cel i de la terra, de totes coses visibles i invisibles. Crec en un sol Senyor, Jesucrist, Fill únic de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles: Déu nat de Déu, Llum resplendor de la Llum, Déu vertader nascut del Déu vertader, engendrat, no creat, de la mateixa naturalesa del Pare, per ell tota cosa fou creada; el qual per nosaltres, els homes, i per la nostra salvació davallà del cel, i per obra de l'Esperit Sant s'encarnà de la Verge Maria, i es va fer home. Crucificat després per nosaltres baix el poder de Ponç Pilat; va patir i fou sepultat, i ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i se'n pujà al cel, on seu a la dreta del Pare. I tornarà gloriós, a judicar els vius i els morts, i el seu regnat no tindrà fi. Crec en l'Esperit Sant, que Senyor i infon la vida, que procedeix del Pare i del Fill. I juntament amb el Pare i el Fill és adorat i glorificat; que parlà per boca dels profetes. I en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica. Profés que hi ha un sol baptisme per perdonar el pecat. Esper la resurrecció dels morts i la vida de la glòria.

Crec amb fe ferma, també, tot allò que es conté en la Paraula de Déu escrita o transmesa per la Tradició i que, per ser cregut com divinement revelat, ho proposa l'Església, sigui per judici solemne, sigui pel Magisteri ordinari i universal.

Així mateix, accept, i mantinc fermament tots i cadascuns dels ensenyaments sobre la fe i els costums proposats per l'Església de manera definitiva.

A més, m'adheresc, amb religió afecte de la voluntat i l'enteniment, als ensenyaments promulgats tant pel Romà Pontífex com pel Col·legi dels Bisbes quan exerceixen el Magisteri autèntic, encara que no intentin proclamar-los amb un acte definitiu.

Ciutadella de Menorca, a 27 d'abril de 2001.

† **Joan Piris Frígola**
Bisbe electe de Menorca

JURAMENT DE FIDELITAT

Jo, Joan Piris Frígola, promogut a la seu de Menorca, seré sempre fidel a l'Església Catòlica i el romà Pontífex, el seu pastor suprem, Vicari de Crist, successor de l'apòstol Sant Pere en el primat i cap del col·legi dels Bisbes.

Respectaré el lliure exercici de potestat primada del Summe Pontífex en l'Església Universal i defensaré els seus drets i la seva autoritat. També reconec i observaré les prerrogatives i l'ofici dels Legats del romà Pontífex, com també la persona que l'exerceixi en nom del pastor suprem.

Assumida la tasca apostòlica de Bisbe, això és, ensenyar, santificar i regir el Poble de Déu, treballaré diligentment per estar en la comunió jeràrquica amb el col·legi episcopal cap i membres.

Treballaré per la unitat de l'Església Universal, com perquè el dipòsit de la fe entregat pels Apòstols es conservi pur i íntegre i les veritats que s'han de creure i els costums que s'han de viure, són proposades per magisteri eclesiàstic, s'ensenyin a tots. Els qui en la fe s'equivoquin els corregiré amb paternal afecte, a fi que tornin a la plena veritat catòlica.

Receptor del ministeri a mi encomanat, a imatge de Crist, summe i etern sacerdot, treballaré piadosament i santa per dur-lo a terme, a fi que fet exemple del remat, pugui guiar els fidels a la perfecció cristiana.

Fomentaré la disciplina comuna de tota l'Església i insistiré en l'observància de totes les lleis eclesiàstiques, principalment les contingudes en el Codi de Dret Canònic, estaré atent perquè no se'n faci un mal us, principalment, pel que fa referència al ministeri de la Paraula i la celebració dels Sagraments.

Tindrè cura d'una bona administració dels béns temporals de l'Església, principalment d'aquells que es dediquen al culte diví i al sosteniment degut del clergat i altres ministeris, com també els destinats al sagrat apostolat i a les obres de caritat.

En la realització de l'encàrrec que se m'ha fet, treballaré especialment per fer-hi participar tots els Preveres i Diaques, principals col·laboradors de l'orde episcopal, com també els Religiosos i les Religioses. Així mateix m'esforçaré a cultivar les vocacions sagrades, per tal d'atendre a les necessitats espirituals de tota l'Església.

Reconeixeré i promouré la dignitat pròpia dels laics en la missió de l'Església. Tindrè una especial atenció a les obres missioneres orientades a l'evangelització dels pobles.

Si no estic impedit m'adheriré o respondré oportunament quan sigui convocat al Concili o altres accions col·legials legítimes.

Donaré compte de la meva tasca pastoral a la Seu Apostòlica en els temps establerts o dates ocasionals, i també obedientment acceptaré els consells i mandats i els realitzaré diligentment.

Què Déu m'ajudi i aquests sants evangelis que toc amb les meves mans.

† **Joan Piris Frigola**
Bisbe Electe de Menorca

Jo, el qui subscriu testimoni del precedent jurament fet pel Bisbe a les meves mans, dia vint i set d'abril, de l'any del Senyor de dos mil u.

Ricard M^a. Carles,
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

ACTA DE LA PROFESSIÓ DE FE I DEL JURAMENT DE FIDELITAT

A les vint i una hores de dia vint i set d'abril de l'any del Senyor de dos mil u, a Ca'l Bisbe, en presència de l'Eminentíssim Sr. Ricard M^a. Carles, Arquebisbe de Barcelona, Mn. Joan Piris Frígola, Bisbe electe de Menorca ha fet professió de fe catòlica i el Jurament de fidelitat al Papa Joan Pau II i els seus successors en la forma establerta.

Del que s'alça la present acta, a Ciutadella de Menorca, dia 27 d'abril del 2001.

Firmat: **Ricard M^a. Carles**, *Card.*
Arquebisbe de Barcelona

Agustín García-Gasco, *Arqueb. de València*
Jesús Murgui, *Bisbe Aux. de València*
Lluís Martínez, *Arqueb. de Tarragona*
F. Xavier Ciuraneta, *Bisbe de Lleida*

Del que dóna fe

Francesc Triay Vidal
Canceller-Secretari

ORDENACIÓ EPISCOPAL DE MONS. JOAN PIRIS FRÍGOLA, BISBE DE MENORCA

HOMILIA DEL CARDENAL CARLES,
ARQUEBISBE DE BARCELONA,
EN LA MISSA D'ORDENACIÓ DE MONS. JOAN PIRIS FRÍGOLA

Hem escoltat a la Primera Lectura com Pere en rebre l'Esperit Sant perd tota por, perquè queda ple de l'amor al seu mestre i es veu llançat a predicar, tal com Ell els ho havia demanat: "Que sàpiga, doncs, de cert tota la casa d'Israel que Déu ha constituït Jesús Senyor i Crist".

El vostre nou Bisbe va acceptar la crida del Senyor al sacerdoti. I va tenir com a primer destí, en ser ordenat, ajudar-me com a vicari en la meva darrera Parròquia, la de Sant Ferran Rei. Vàrem treballar profundament units i il·lusionats.

És una Parròquia que atreu els cors dels sacerdots que hi han passat. Vàrem estar molt poc temps junts, perquè el Sant Pare em va fer Bisbe de Tortosa. Però aquest jove vicari em va succeir a la Parròquia. Després ha tingut tasques molt diverses i de gran responsabilitat diocesana.

El que ni jo ni ell podíem pensar era que passarien els anys, que seria nomenat pel Sant Pare Bisbe de Menorca, i que em demanaria que l'ordenés. És una joia profunda per a mi per molts motius, dels quals vull subratllar dos moments. Un, que és tracti d'un sacerdot que vaig conèixer des del seu inici i que vaig estimar com un fill, que he seguit al llarg de tota la seva vida i que ara no el veig com un fill sinó com un germà en l'Episcopat. Vull agrair al Senyor arquebisbe de València, i en ell a tota la diòcesi meva d'origen, la generositat d'oferir sacerdots seus per al ministeri episcopal, que serviran l'Església allà on el Sant Pare decideixi. En aquests moments voldria manifestar el meu agraïment a Mons. Murgui pel servei que ha fet durant aquests darrers mesos com a Administrador Apostòlic de la Diòcesi de Menorca. Em plau recordar també que vaig tenir a Mons. Murgui com a Diaca en el Convictori per als Diaques quan el Bisbe d'aquella seu em confià aquell servei. I no podria de cap manera deixar de fer menció del Ministeri Episcopal que durant 9 anys ha realitzat al servei d'aquesta seu de Menorca Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, avui Bisbe de Lleida, el qual ens acompanya en aquesta celebració.

L'altre motiu de joia és que una ordenació sacerdotal o Episcopal constitueix un moment en què es palpa el creixement de l'Església.

2. Sant Pau ens ha parlat de la unitat de l'Esperit en el vincle de la pau, i insisteix a edificar un sol cos en un sol Esperit per anar construint el cos de Crist.

La unió autèntica supera moltes coses. Però permeteu-me de fixar-me en una sola: de manera semblant a com els raigs d'una roda estan més junts com més s'acosten a l'eix, els cristians estem més junts si som prop de Crist i ens allunyem els uns dels altres quan som lluny del Senyor. Tampoc en aquest aspecte són separables la vida interior i la vida apostòlica.

També "ens mou -diu Pau- l'esperança de la vocació a què hem estat cridats". Tinguem tots molta cura de viure l'esperança i de fer que sigui viscuda pel poble de Déu. En el segon Sínode dels Bisbes d'Europa, al qual vaig assistir, més d'un Bisbe va dir que Europa havia perdut la fe perquè primer havia perdut l'esperança. Qui no espera res més enllà d'aquest món, posa la seva esperança en l'èxit, el diner, el plaer, el poder o els béns materials... acaba perdent la fe. Recordar el que esperem més enllà de la mort, allò que Déu ha somiat per a la nostra perfecta i inacabable felicitat és fonamental per a la fe, que recolza l'esperança, però que viu d'ella.

3. Estimat Mons. Piris, en uns minuts seràs pastor del poble de Déu de Menorca i el que jo t'he de demanar concretament és que vagis davant del teu poble. També els pastors som febles però Jesús ens demana que caminem al davant, és a dir, que puguem ser seguits, en la fe, en l'esperança, en la caritat, en la fidelitat a l'església, en tota mena d'obres bones.

Altra cosa que et demanem: que siguis com Ell, "la porta de les ovelles. Qui entra per mi -diu el Senyor- se salvarà". Els pastors mai no serem la porta, perquè la porta és Crist. Però hem de ser porta per la qual entrin al ramat els qui són fora i entrin i surtin i trobin pasturatge els qui són ja a la pleta.

No podem oblidar que l'única religió en què l'accés a Déu és Déu mateix és el cristianisme. En altres religions és un mètode psicològic o un ritus o qualsevol altre mètode. En tots aquests mitjans no s'assoleix Déu, perquè en realitat és Déu que assoleix l'home. L'accés a Déu és Déu mateix fet home en la segona persona de la trinitat. En la mesura que hi hagi semblança de Crist en les nostres vides, elles poden facilitar l'accés a Déu.

4. Voldria acabar dirigint al nou Pastor de la Seu de Menorca unes paraules sobre l'església local que li ha estat confiada, que des d'avui està sota el teu Ministeri Pastoral, estimat Mons. Piris.

L'illa de Menorca no solament té unes belleses naturals envejables -platges verges, boscos frondosos, costes abruptes- sinó també un ric patrimoni

de valors humans: hospitalitat, austeritat, amor a la terra, a la pròpia família i als bons costums rebuts dels avantpassats.

En aquest humus ha arrelat i ha crescut, al llarg dels segles, la fe cristiana, caracteritzada per una intensa devoció a la Mare de Déu, invocada amb les advocacions de Toro, Gràcia i Auxiliadora.

Menorca va rebre el do de la fe cristiana en els primers segles del cristianisme. Ja al segle V la fe floreix aquí; en són testimoni les restes de les basíliques paleocristianes de Son Bou, Torelló, l'Illa del Rei i del cap del port de Fornells. N'és també una prova fefaent la carta del Bisbe Sever coneguda per tota la cristiandat d'aquell temps.

Segurament els primers evangelitzadors cristians van ser africans, de les comunitats fundades per Sant Agustí. Aquesta illa ha rebut una rica herència humana i religiosa que, amb l'ajut de l'esperit, ha de conservar, augmentar i transmetre a les noves generacions.

Que des del seu santuari de Toro, la verge Maria continuï intercedint per la bona gent de l'illa de Menorca!

AL·LOCUCIÓ FINAL

Catedral de Menorca, 28 d'abril de 2001

Molt estimats germans i germanes i benvolguts fills:

Vull començar la meva primera salutació amb unes paraules de la carta del Bisbe Sever, a qui devem valuosos coneixements dels orígens del cristianisme a Menorca. L'any 417 ell deia: *”SEVER, Bisbe necessitat de la misericòrdia divina... fa poc m’han encarregat a mi el menor dels mortals el pes de l’ofici sacerdotal”...

Així us saludo jo també: JOAN, Bisbe molt necessitat de la misericòrdia divina de la que he fruit ja en mil ocasions..., sentint molt fort el pes de l’ofici sacerdotal que el Successor de Pere m’ha encarregat, i sabent-me -com diu la Carta als Hebreus(5,1ss)- un home “ple de debilitats, a causa de les quals, ha d’oferir sacrificis pels seus propis pecats igual que pels pecats del poble”... Amb aquesta consciència molt clara de fragilitat, he assumit el ministeri episcopal, ple de confusió, per la responsabilitat que suposa, i donant moltes gràcies al Senyor també per haver-me considerat digne de confiança (1Tim 1,12).

Quan en la meva primera Missa em digueren públicament: “...ets sacerdot de Jesucrist, expropiat per a utilitat pública...”, estava molt lluny de pensar que un dia hauria de practicar aquesta expropiació com a Bisbe, consagrant-me en cos i ànima al vostre servei.

Per això li he dit moltes vegades en aquests darrers mesos al Senyor com Ignasi de Loiola: “Tomad, Señor, y recibid toda mi libertad..., toda mi voluntad,... todo mi haber y poseer...”

No és moment ara per fer una llarga al·locució, però sí crec convenient presentar-vos públicament algunes de les meves INTENCIONS I CONVICCIONS. A vosaltres correspondrà ajudar-me a complir-les, amb la vostra pregària i col·laboració, i també a recordar-me-les fraternalment quan la meva feblesa m’ho faci oblidar.

M’ha agradat molt llegir en un llibret (del que n’és autor un dels presents) aquestes paraules: “... en moltes ocasions no hauria estat d’acord amb els bisbes que han regit l’Església de Menorca. Però... m’adon que allò que el bon Déu ens demana no és que estiguem d’acord amb els nostres bisbes. Se’ns demana que els estimem perquè, al cap i a la fi, l’Esperit, servint-se qui sap de quines pautes polítiques, ens els ha donat per regir l’Església de Déu que peregrina a Menorca, com a successors dels apòstols de Jesucrist”.

En la mateixa línia també jo us dic: ¡Cristians de Menorca!

1^a.- Vull acompanyar-vos fraternalment, tenint en compte tota la vostra rica història amb molt de respecte i admiració, i en continuïtat amb els meus antecessors, perquè ningú en l'Església pot pretendre començar de zero i menys quan és cridat a presidir una Comunitat que pot presentar testimonis que es remunten al segle cinquè.

I, per això mateix, intentaré compartir el que som i el que tenc, vivint amb vosaltres un amor "esponsal" i fidel, com és l'amor de Déu. Estimant als que m'han estat confiats amb un amor solidari, "desinteressat, humil i generós". No vull situar-me sobre la comunitat, perdent de vista la meva condició de germà, perquè només pot ser mestre en la comunitat el qui no perd de vista la seva condició de deixeble de l'únic Mestre Jesús.

Sant Agustí, explicant el text: "m'estimes?, pastura les meves ovelles", diu: "pastura les meves ovelles equival a dir: pateix amb les meves ovelles".

Us demano que m'ajudeu a viure tenint els meus ulls i el meu cor sempre fixos en Jesús, aquell "únic Bon Pastor que vingué no a ser servit sinó a servir i a donar la vida per les seves ovelles" (LG 27), i que, tot i ser el Senyor, ha rentat els peus als deixebles, exhortant-los a seguir aquest camí paradoxal i explicant-los amb el seu exemple el que vol dir això: els poderosos d'aquest món, diu ell, manifesten el seu poder en perjudici dels altres... "Entre vosaltres, diu el Senyor, res d'això"...

2^a.- Avui hem escoltat a l'Evangelí (Jn 10,1-10): "Jo som LA PORTA de les ovelles".

A mi m'agradaria fer present Jesús en la Diòcesi de Menorca com una porta sempre oberta, que convida a entrar sense coaccionar. Amb insistència però respectant sempre la llibertat d'aquells a qui convida.

Tampoc mai com una porta que, una volta ets dins, queda fermament tancada. Al contrari, com Jesús que diu que ell és la porta per la que es "podrà entrar i sortir".

Una porta en la que "el qui entra... se salvarà... i trobarà pasturatges", és a dir, trobarà nous motius d'alegria, de sentit, d'il·lusió, i podrà desenvolupar les millors i més boniques i espontànies aspiracions humanes..., "tindrà vida i en abundància"(Jn 10,10).

3^a.- Ens deia també l'Evangelí: "les ovelles reconeixen la seva veu; crida cadascuna pel seu nom... Camina davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu".

En exercir el ministeri, jo voldria conèixer-vos i deixar-me conèixer per vosaltres. I si m'he de distingir per alguna cosa, voldria que fos per l'espe-

rit d'amor i sol·licitud per tots..., singularment per als més fràgils. Practicant la dinàmica de "la donació total", que és el tracte fonamental del Pastor, com diu la PdV.

Serà obligació meua ser "testimoni del Crist"(ChD 11), i "esforçar-me en fomentar la santedat de tots..., donant jo mateix exemple de santedat en la caritat, humilitat i senzillesa de vida". (ChD 15).

I voldria tractar amb caritat particular els preveres "tenint-los com a fills, germans i amics (Jn 15,15), i, per tant, sempre disposat a escoltar-los i fomentar el costum de comunicar-me confidencialment amb ells"-com també em demana el Concili (cfr CHD 16) -.

4ª.- Pel que es refereix a la PASTORAL, m'agradaria ajudar a llegir la vida, seguint l'orientació de la Gaudium et Spes (nº 4): ..."és deure permanent de l'Església escutar a fons els signes de l'època i interpretar-los a la llum de l'Evangelí"...

En aquest sentit, està clar que la vida moderna ha originat un nou conjunt de valors i fins i tot una nova manera de pensar marcada pel treball en equip. Fa ja molts anys que hem posat el peu a la Lluna i ja estam arribant a Mart com fruit del treball conjunt de molts, que han anat delimitant els problemes, estudiant i resolent-los per parts.

És cada dia més evident "la creixent interdependència mútua de les persones i la unificació igualment creixent del món" (GS 24). Estam assistint a un món "d'unions", "fusions", "consensos", "pactes" o similars en tots els camps (social, econòmic, polític...), però curiosament, en el camp eclesial, seguim donant una imatge preocupant, segons el meu parer, una imatge de gran "individualisme", com si la recerca en comú fos una pèrdua de temps.

Serà sempre una desgràcia per a tot tipus de comunitats la primacia de les actituds individualistes, perquè tots els individualismes, tant els personals com els grupals, són sempre perniciosos.

Si volem tenir una paraula evangelitzadora en el món de la globalitat i "donar a les generacions futures raons per viure i raons per esperar"(GS 31); si volem promoure accions de "presència missionera", necessitam optar per un estil i una organització pastoral que alliberi de tendències autàrquiques, practicant millor la corresponsabilitat, sense tancar-nos sobre nosaltres mateixos de manera defensiva, "sense absolutitzar allò que és relatiu, universalitzar allò que és particular, ni dogmatitzar allò que és opinable".

Segons el meu parer, i malgrat els fracassos de l'anomenada "pastoral de conjunt", crec que és necessari ARRISCAR NOVAMENT, cercant de pro-

moure i fer “visible” la comunió, “l’acció conjuntada” dels membres de l’Església.

Per això, com de tantes maneres ens va insistir Pau sisè, “serà necessari franquejar distàncies, entaular i prosseguir diàlegs que poden semblar, segons es miri, humiliants, pactar sense cansament, parlar-se, escoltar-se els uns als altres ... i tornar a estimar-se els uns als altres”. Amb perseverança i humilitat per estar no únicament junts sinó “units”... “En això coneixeran que sou dels meus...”

Si alguna cosa hi sobra a l’Església catòlica són els caminants solitaris. Sobren franc-tiradors de la religió, de la caritat, de la pietat, i de l’apostolat...

5ª.- En les nostres Parròquies i Comunitats cristianes tenim de tot: allunyats, ocasionals, habituals, compromesos... Per tant, la nostra pastoral ha de ser **PLURALISTA I “DIVERSIFICADA” PER NECESSITAT**. I això és qualque cosa que “tots” hem d’assumir amb pau. Com deia Joan XXIII: “Unitat en allò que és necessari, llibertat en allò que és dubtós, caritat en tot” (“Ad Petri Cathedram”, 29-Juny-1959).

Perquè si “el pluralisme” resulta de vegades preocupant i la uniformitat simplifica les coses, és més preocupant apagar “el ble que fumeja” o prestar més atenció a uns que als altres per motius que no siguin clarament evangèlics.

L’eclesiologia postconciliar aconsella, per exemple, no recolzar pastoralment iniciatives polaritzades en si mateix, perquè perden l’eclesialitat i corren el risc de convertir-se en “ghettos”. I tampoc si per a ells les línies diocesanes tenen manco consideració que les directrius dels seus dirigents.

No estam autoritzats a treballar amb criteris “selectius” oblidant que l’Evangeli es per a tots, per a tot el poble de Déu, sobretot per als més pobres, i té la mateixa exigència de conversió per a tots.

6ª.- El compromís missioner serà sempre doble: cap a l’interior de l’Església i cap a fora, és a dir, cap al Món. “Només es pot salvar allò que s’assumeix”.

No es pot oblidar que els batejats naixem i creixem en el món, i som enviats al món. L’Església no sols està “en el món” sinó que és “per al món”.

Està clar que la fecunditat de tota acció cristiana dependrà sempre de la unió vital amb el Crist; que és condició necessària per a donar fruit:

“Sense mi no podeu fer res”(Jo 15,5). Però, tot batejat ha de viure unitàriament el seu “ser Església” i el seu “ser ciutadà” de la societat humana. La separació entre la fe i la vida ha estat repetidament denunciada com un dels més greus errors dels nostres temps.

Faig una crida sobretot als fidels cristians laics: com membres vius d’una Església enviada al món, heu de donar testimoni en totes les circumstàncies de la vida. I això és el que provocarà la pregunta per la fe. ¿Per què viuen així?. ¿Què els mou?. Podeu i heu d’evangelitzar per contagi (LG 33; ChL 15). A través de vosaltres, la fe es fa experiència tangible.

Sense oblidar, a més, que l’Evangeli no pot deixar de jutjar el món en qualsevol situació històrica, per més que això provoqui rebuig (TDV 23). El món ha de posar en crisi la seva autosuficiència... Valentia, doncs, germans, per il·luminar, purificar i estimular...

I don les gràcies públicament a tants i tantes que, en l’Església de Menorca, entreguen la seva vida en favor dels altres, amb la humilitat del llevat -que tendeix a desaparèixer en la pasta sense deixar senyal-... Persones que treballen durament i sacrificadament en les tasques menys desitjables de la lluita contra la malaltia, la marginació, la misèria, la ignorància i qualsevol altra forma d’esclavitud...

Vull donar les gràcies als qui eduquen les joves generacions en favor de la justícia, intentant aconseguir que es descobreixin i practiquin els valors com l’honradesa, la sinceritat, la pau, la convivència... la dimensió transcendent de la vida..., valors que no són cotitzables en moneda i que van més enllà de les utilitats immediates, aspirant a ser millors i no sols a tenir més.

I animo a continuar fent tot això, vinculats a l’Església, a aquesta Església concreta, fent visible la dimensió “eclesial”, actuant com membres vius i transmetent fidelment el que aquesta Església creu, celebra i viu: les nostres parròquies, comunitats, grups, moviments, no som societats anònimes de tipus religiós. Creure es sinònim d’incorporar-se a una tradició viva que sorgeix del Crist i dels Apòstols i arriba fins a nosaltres en la vida de comunió que és l’Església.

7^a.- I per acabar, permeteu-me agrair a tots i a cadascun la vostra presència i oració en favor del ministeri episcopal que Déu, a través del Sant Pare, Joan Pau segon, ha volgut regalar a l’Església de Menorca en la meva persona.

Salud amb particular agraïment l’Eminentíssim Senyor Cardenal En Ricard Maria Carles, el meu exemplar i dinàmic Rector en la meva pri-

mera experiència de vida Parroquial, durant el curs mil nou-cents seixanta-vuit - seixanta-nou, a València. Avui he tingut l'honor de rebre de les seves mans l'Ordenació Episcopal, cosa que ens ha omplert a tots dos d'un goig que els que ens coneixen bé sabran apreciar i agrair al Bon Déu.

Salud igualment agrait l'Excel·lentíssim i Reverendíssim N'Agustí García-Gasco i Vicente, Arquebisbe de València i Metropolità de les Diòcesis de les Illes Balears.

I ¿com no agrair de tot cor i públicament l'extraordinari servei que ens ha fet a l'Església de Menorca, durant setze mesos, el nostre benvolgut Bisbe Administrador Apostòlic, Monsenyor Jesús Murgui Soriano?. Per a vosaltres ha estat el Pastor necessari i per a mi el germà sol·lícit fins a l'últim moment. Que Déu li pagui el seu esforç i la seva entrega incondicional...

Moltes gràcies també a tots els meus germans Bisbes presents i absents, singularment a l'Excel·lentíssim Senyor Bisbe de Lleida Francesc Xavier Ciuraneta i Aymí, el meu antecessor en aquesta benvolguda Diòcesi de Menorca.

Vull dirigir una salutació molt sentida a tots els preveres, particularment als meus condeixebles, als membres d'institucions de vida consagrada i als fidels cristians laics que m'han volgut acompanyar en aquest dia: de l'Arxidiòcesi de València, del meu poble natal Cullera, de les Parròquies que he servit (San Fernando Rei, Sant Llàtzer, Santa Caterina d'Alzira i el Bon Pastor). Gràcies per l'amor que m'heu donat i perdonau si no he sabut servir-vos com vosaltres mereixíeu.

I als meus diocesans de Menorca, a tots els cristians i cristianes de Menorca (laics, persones de vida consagrada i preveres), a les digníssimes autoritats aquí presents..., moltes gràcies per l'acollida que hem donen i l'affecte que m'han manifestat de tantes maneres des del dia del meu nomenament. Tractaré de no defraudar-los.

Confio plenament en l'ajuda de tots i en l'acompanyament maternal de la Mare de Déu del Toro a la que encomano el meu ministeri episcopal.

† **Joan Piris Frígola,**
Bisbe de Menorca

ACTA DE L'ORDENACIÓ DE MONS. JOAN PIRI FRÍGOLA

A les onze hores de dia vint i vuit d'abril de l'any del Senyor de dos mil u, llegida la Butlla pontifícia del nomenament, Mn. Joan Piri Frígola ha estat ordenat Bisbe de mans del Cardenal Ricard M^a. Carles, Arquebisbe de Barcelona i a pres possessió de la Seu de Menorca.

I perquè consti, s'alça la present Acta, a Ciutadella de Menorca, dia 28 d'abril de 2001.

Firmat: **Ricard M^a. Carles Card.**,
Arquebisbe de Barcelona

Lluís Martínez, *Arqueb. de Tarragona*

Agustín García-Gasco, *Arqueb. de València*

Teodoro Úbeda, *Bisbe de Mallorca*

F. Xavier Ciuraneta, *Bisbe de Lleida*

Jesús Murgui, *B. Aux. de València*

Santiago García-Aracil, *Bisbe de Jaén*

Jesús Cátala, *Bisbe Complutense*

Fidel Herráez, *Bisbe Aux. Madrid*

Jesús García, *Bisbe Aux. Alicante*

Agustín Cortés, *Bisbe d'Eivissa*

Esteban Escudero, *Bisbe Aux. València*

Rafael Sanus, *Bisbe Aux.*

Del que dóna fe

Francesc Triay Vidal

Canceller- Secretari

FESTA A L'ESGLÉSIA DE MENORCA, ORDENACIÓ DEL BISBE, Mons. Joan Piris Frígola

A les 10,30 hores les campanes de la Catedral van començar a repicar, ininterrompudament i durant cinc minuts, senyal, inequívoca que l'Església de Menorca estava de festa. Aquest va ser el primer acte d'una solemne celebració que culminà gairebé tres hores més tard amb l'ordenació de monsenyor Joan Piris Frígola com a bisbe i la presa de possessió de la Diòcesi menorquina.

Amb uns quants minuts de retard sobre l'horari previst, el prelat electe va sortir del Seminari lloc on viurà a partir d'ara. Per fer el recorregut entre la que serà la seva residència i la Catedral. Portava l'hàbit coral, el vestit morat propi de les solemnitats episcopals.

Durant el curt trajecte l'acompanyaren l'Administrador Apostòlic de Menorca Jesús Murgui Soriano, a més dels seus dos padrins, el capellà valencià José Formentín i el vicari general de la Diòcesi, Sebastià Taltavull. També hi anaven membres dels consells de Pastoral i d'Economia de la Diòcesi.

La comitiva despertà la curiositat de la nombrosa gent que en aquella hora es passejava pels carrers del Santíssim i del Roser, on s'hi celebrava un mercadet de productes artesanals organitzat per l'Associació, Es Rodol.

En arribar a la Plaça de la Catedral els vianants formaren un petit carre-rany per deixar pas a la comitiva. A dalt de la portalada de la Porta de la Llum els reberen el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles i l'arquebisbe metropolità de València, Agustín García-Gasco, acompanyats d'alguns membres del Col·legi de Consultors.

Quan monsenyor Piris traspassà l'entrada del temple, els nombrosos fidels que s'havien arreplegat dins la Catedral el reberen amb aplaudiments. Van ser molts els qui a partir, de les 9,30 hores del matí es dirigiren a la Seu per guardar lloc i el degoteig va ser constant fins que va començar la celebració, que va ser participada per unes 1.300 persones aproximadament, moltes de les quals varen haver de presenciar la cerimònia de peus.

Donat que l'ocasió s'ho valia, no faltaren a la cerimònia les monges dels dos monestirs contemplatius de l'Illa, les clarisses i les concepcionistes.

Entre els assistents, en els bancs de davant, hi havia les principals autoritats de l'Illa, encapçalats per l'alcalde de Ciutadella, Pau Lluch, i la Molt Honorable Presidenta del Consell, Joana Barceló. També hi era el director nacional de la Policia, Juan Cotino, conegut personal del prelat electe.

En entrar, els monsenyors Piris, Carles i García-Gasco es dirigiren a la Capella del Santíssim, on pregaren durant uns minuts.

Mentre, la sagristia era plena de preveres, la totalitat del presbiteri de Menorca i, d'altres diòcesis, en especial de València que també reberen el bisbe electe amb aplaudiments. Monsenyor Piris anà a la Sala Capitular on l'esperaven la resta de bisbes convidats a la celebració, es tragué l'hàbit coral i es revestí amb l'alba i els ornaments litúrgics. Hi eren presents els titulars de Lleida, Francesc Xavier Ciuraneta, darrer Bisbe residencial de Menorca, l'Arquebisbe de Tarragona, a més dels bisbes de Mallorca, Eivissa i Formentera, Orihuela-Alacant, Jaén i, Alcalá de Henares, i els bisbes auxiliars de València, Madrid, Orihuela-Alacant i de València.

Eren gairebé les 10,45 quan tots els preveres sortiren per la porta de la sagristia per començar la processó d'entrada. En aquell mateix moment les campanes tornaren a repicar i no s'aturaren fins que la comitiva entrà a la Catedral. Sonaren totes quatre alhora, com ho fan en les grans ocasions.

Presidia la concelebració el Cardenal Ricard M^a. Cxarles, Arquebisbe de Barcelona, acabada l'homilia i llegida la Butlla de nomenament del Papa Joan Pau II, firmada pel mateix Sant Pare, amb el cant de les Lletanies començà el ritus de l'ordenació episcopal. Després del cant de les Lletanies i la imposició de mans dels Bisbes coconsagrants, mentre li sostenien el llibre dels evangelis sobre el cap, amb la pregària consagratòria i la unció del cap amb el sant Crisma era ordenat bisbe Mons. Joan Piris Frígola que una vegada rebut l'anell episcopal, la mitra i el bàcul era conduït a la Seu per a prendre'n possessió. A partir d'aquest moment presidí l'Eucaristia el nou Bisbe de Menorca.

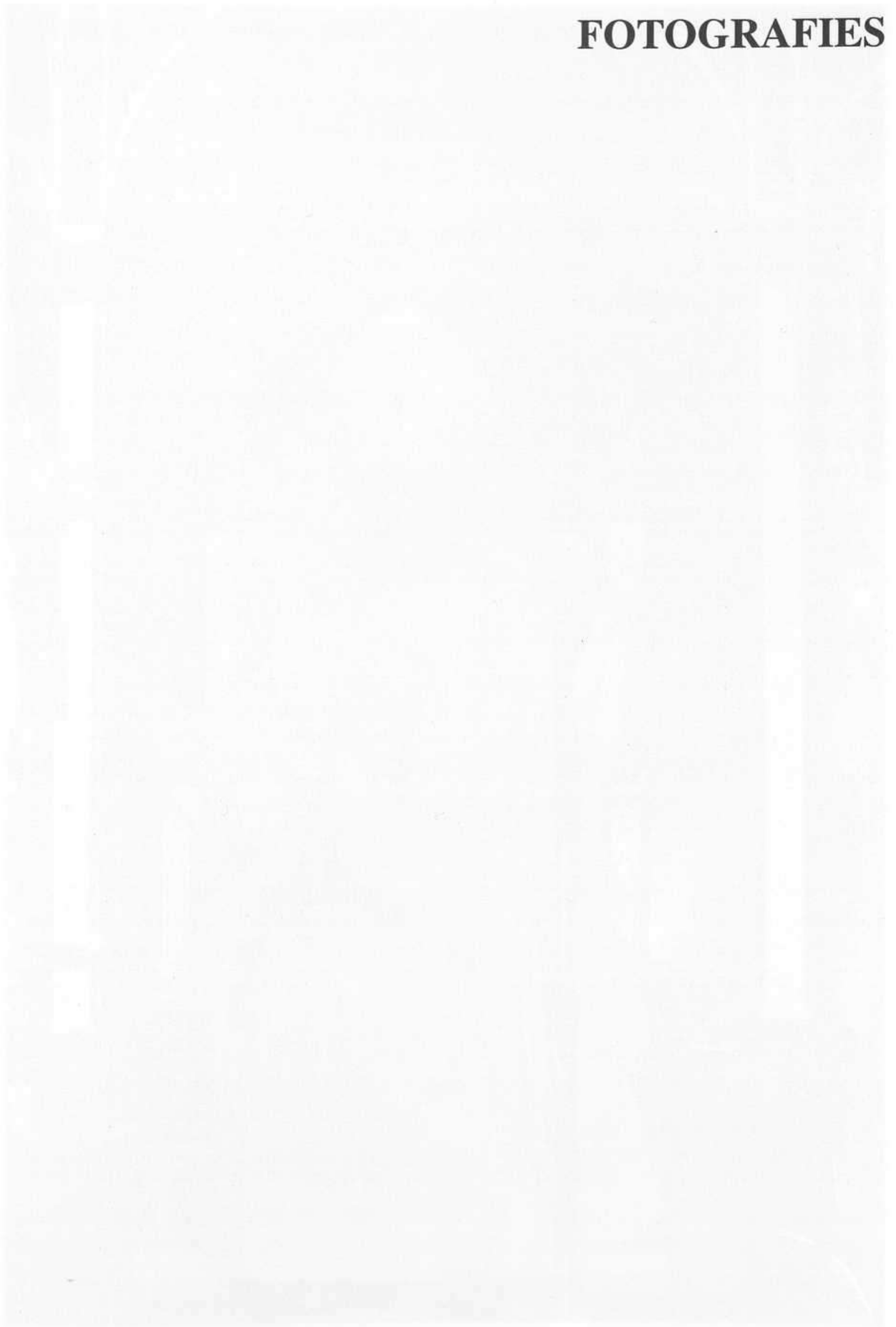
La celebració es perllongà durant prop de tres hores. Una volta acabada, tots els bisbes i preveres i tothom que hi havia dins la Catedral va saludar personalment el nou bisbe. Aquesta tanda de felicitacions va acabar quan eren a punt de tocar les tres de la tarda.

Llavors, els prelats, els membres del Col·legi de Consultors i del Consell Episcopal de València van anar a dinar tots plegats al Seminari, al claustre de dalt.

D'aquesta manera, es posava fi a l'acte més festiu i s'obria l'etapa de monsenyor Piris al front de la Diòcesi de Menorca.

FOTOGRAFIES

23. PARADOXES

1. The first paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know.

2. The second paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

3. The third paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

4. The fourth paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

5. The fifth paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

6. The sixth paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

7. The seventh paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

8. The eighth paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

9. The ninth paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

10. The tenth paradox is that the more we know, the more we realize how much we don't know. This is because as we learn more, we become aware of the vastness of the universe and the complexity of life. We realize that there is still so much we don't understand about the world around us and the human mind.

